

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A. S.,**
státní příslušnost Ukrajina
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem 702 00 Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2020 č. j. OAM-90/LE-VL17-D02-2020,
ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany

bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Dále bylo rozhodnuto o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země, nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Polská republika.

2. Žalobce namítal, že jeho předání do Polska za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochraně je nepřijatelné, neboť Polsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení, a v Polsku mu hrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobce uvedl, že problematičnost situace žadatelů o poskytnutí mezinárodní ochrany v Polsku je, i když jen v obecné rovině, všeobecně známou skutečností. Je známo, že Evropská komise dne 20. 12. 2017 aktivovala postup podle čl. 7 odst. 1 Smlouvy o EU, jímž předložila Radě návrh na rozhodnutí, jehož cílem je určit, že v Polsku existuje zřejmé nebezpečí závažného porušení zásad právního státu. Žalovaný se vůbec nezabýval tím, že je homosexuál a právě Polsko, relativně konzervativní země, k homosexuální menšině přistupuje velmi podezřívavě a mnohdy značně diskriminujícím způsobem. Je proto velmi nejasné, zda budou jeho azylové důvody skutečně nestranně posouzeny. Iniciativa představitelů katolické církve v Polsku je již několik měsíců namířena proti lidem s jinou než heterosexuální orientací. Má neověřené informace, že v Polsku dochází k případům sexuálního a genderového násilí v přijímacích střediscích, což je vzhledem k popsáným skutečnostem velice pravděpodobné. Důvodem, proč byl nucen opustit Ukrajinu, byla právě nenávist a útoky kvůli jeho sexuální orientaci. Žalovaný se tedy měl vypořádat s touto skutečností a posoudit, zda je Polsko azylově „přijatelnou“ zemí, a to s ohledem na specifika jeho situace. V Polsku je uměle vytvářen strach z přistěhovalectví a integrace uprchlíků. Žalobce rovněž zmínil, že Polsko v předchozích letech udělilo azyl žadatelům z Ukrajiny pouze v jednom procentu případů, přičemž věci byly ve všech instancích vyřizovány během tří až čtyř měsíců, přičemž tento restriktivní postoj je evidentně motivován tím, že by do sousední země mohl nastat exodus Ukrajinců.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Především nesouhlasil s názorem, že žalobce je zranitelnou osobou. Odkázal přitom na ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Vyslovil názor, že zhodnotil stav azylového systému v Polsku zcela standardně. Konstatoval dále, že z cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že mu bylo vydáno dlouhodobé polské vízum s platností od 5. 3. 2020 do 10. 11. 2020 s 251 dny pobytu. Na základě této informace správní orgán požádal 4. 9. 2020 Polskou republiku o převzetí žalobce. 10. 9. 2020 obdržel informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. V případě žalobce je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a rady.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ve znění pozdějších předpisů, v mezích žalobních bodů, a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

5. Podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
6. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
7. Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 je součástí Dublinského systému a stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Tento systém na jedné straně brání tomu, aby žadatelé o azyl nebyli postupně vyhošťováni a nebyla jim poskytnuta ochrana, ale na druhé straně také chrání státy EU, aby nebyl azylový systém zahlcován několikanásobnými žádostmi z důvodu vyhledávání jednotlivými žadateli nejvstřícnějších přístupů ze strany členských zemí.
8. Podle čl. 3 odst. 1 citovaného Nařízení č. 604/2013, členské státy posuzují jakoukoliv žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle čl. 3 odst. 2 uvedeného Nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto Nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce uvedeného Nařízení je uvedeno, že není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III., aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
9. Podle čl. 17 Nařízení č. 604/2013 odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto Nařízením není příslušný.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v České republice. V rámci údajů a pohovoru k žádosti dne 22. 9. 2020 uvedl, že z Ukrajiny vycestoval osobním vozem 28. 7. 2020 přes Maďarsko do České republiky. Vyřídil si polské vízum, protože jiná víza se v jeho městě neprodávají. Měl v úmyslu si vyřídit české vízum, ovšem takovou možnost neměl. Neměl v úmyslu odcestovat do Polské republiky. Chtěl se dostat přímo do České republiky. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je jeho sexuální orientace. Je gay. Dříve s tím problémy neměl, protože to nikdo nevěděl. Vešlo to ve známost na jeho narozeniny a od té doby začaly fyzické útoky vůči němu od jeho dřívějších kamarádů. Kvůli své sexuální orientaci nechce pokračovat v řízení o mezinárodní ochraně v Polské republice. S polskými orgány v minulosti problémy neměl.

11. Ze správního spisu se dále podává, že žalobci bylo vydáno dlouhodobé vízum č. POL100673697 s platností od 5. 3. 2020 do 10. 11. 2020 s 251 dny pobytu. Dne 10. 9. 2020 obdržel žalovaný informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
12. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že evropský azylový systém je vystavěn na základě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit. Dovedil však, že tato domněnka je vyvratitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.
13. Soud neshledal žalobní námitky žalobce důvodnými. Soud má za to, že žalovaný v rozhodnutí zkoumal podmínky azylového řízení v Polsku a zabýval se tím, zda v případě Polska neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Závěry žalovaného jsou na str. 3 – 4 napadeného rozhodnutí a krajský soud se s nimi ztotožňuje a v podrobnostech na rozhodnutí žalovaného odkazuje. Je třeba zdůraznit, že Polsko je právoplatným členem Evropské unie, státní moc dodržuje právní předpisy i lidská práva, Polsko rovněž ratifikovalo mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy Evropské unie. Žalobcem tvrzené okolnosti uvedené v žalobě skutečně nemohou vést k vážným obavám a dostatečně intenzivních nedostacích. Skutečnost, že polské státní orgány vyhověly žádostem žadatelů o azyl z Ukrajiny pouze v jednom procentu případů, nelze podřadit pod systematické nedostatky v azylovém řízení, stejně tak ani obecné tvrzení žalobce, že Polsko přistupuje k homosexuální menšině velmi podezřívavě a mnohdy značně diskriminujícím způsobem. Jedná se o obecná tvrzení žalobce ničím nepodložená, stejně tak nepodložené je i tvrzení žalobce o tom, že má neověřené informace, že v Polsku dochází k případům sexuálního a genderového násilí v přijímacích střediscích. Pro posouzení dané věci soud považuje bez právního významu tvrzení žalobce o postoji katolické církve v Polsku k osobám s jinou než heterosexuální orientací, neboť z této okolnosti nelze dovozovat jakoukoli vazbu na její podřazení pod systematické nedostatky v azylovém řízení. Soud uzavírá, že Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují žádné důkazy, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

Posouzení žádosti žalobce v Polské republice nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žádná z evropských soudních institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínek.

14. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
15. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28. 1. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně